

[Lis Møller]

Århus har vi et centralregister over alle, der har været indlagt på psykiatriske afdelinger, og heri står der ikke så få narkomaner. Endelig har vi politiets eget register.

Om der er brug for yderligere registrering, er ikke helt åbenlyst for mig, hvorimod der muligvis kan blive brug for en samordning af de lægelige registre. Det vil jeg da godt være med til at se på i udvalget. Men efter vores mening kan der kun blive tale om en samordning af de lægelige registre og ikke en samordning med politiets. Derfor kan vi ikke gå ind for CDs forslags § 3, stk. 3, om strafretlige sanktioner i forbindelse med registrering lige så lidt som for fremkridtspartiets § 4 om, at registret skal stå til rådighed for de politimæssige myndigheder.

At registret skulle kunne danne grundlag for forskning, tvivler jeg på, for hvad er det, man vil forske i? Jeg forstår et cancerregister, for det giver mulighed for forskning i kræftfremkaldende materialer, stoffer og miljøer. Jeg synes derimod, det ville være bedre, om man gav socialforskningsinstituttet til opgave at foretage en undersøgelse af, hvad det er, der gør unge mennesker til narkomaner.

Tørnæs (V):

Narkotikamisbrug er en af det moderne samfunds store svøber, især for ungdommen, og til trods for de mange anstrengelser og investering af relativt store beløb i bekæmpelse og behandling af narkotikamisbrug må man desværre notere sig, at resultaterne lader meget tilbage at ønske.

Narkotikamisbrug som samfundsproblem er vel målt med historisk alen et ret nyt problem på vore breddegrader, og det er måske en af årsagerne til, at behandlingerne ikke har givet de ønskede resultater. Det animerer selvfølgelig til, at man ved behandling af narkotikamisbrugere må overveje at inddrage utraditionelle behandlingsformer. I disse overvejelser bør også indgå det hensigtsmæssige i oprettelsen af et centralt register.

Jeg vil gerne meget stærkt understrege, at vi er meget betænkelige ved oprettelse af centrale registre som sådanne. Vi mener, at der skal meget vægtige grunde til, for at der skal oprettes centrale registre for en bestemt gruppe mennesker. Det, vi lægger vægt på i denne forbindelse, er naturligvis noget af det samme, som indenrigsministeren var inde på:

vil et sådant centralt register betyde, at man fra narkotikamisbrugeres side vil føle sig lidt afskrækket og lidt usikker over for at søge behandling?

Vi vil gerne medvirke til at få vurderet og undersøgt, om et centralt register i virkeligheden ville kunne effektivisere behandlingen, således at der kunne opnås betydelig bedre resultater. Men vi må i sådanne overvejelser også lægge megen vægt på, at vi kan sikre os, at man igen ville kunne slettes fra et sådant centralt register. Vi ville være meget bekymrede over, hvis en sådan registrering skulle følge en given narkoman resten af livet. Vi ønsker derfor, at der skulle være mulighed for, når man havde været stoffri i nogen tid, at man da kunne blive slettet af et sådant eventuelt register.

Ud fra det, jeg her har sagt, vil jeg ikke afvise lovforslagene. Vi vil gerne gå ind i en meget nøje vurdering af de forskellige forhold i udvalgsarbejdet.

Agerschou (SF):

Forslagsstillerne mener, at et centralt register vil kunne styrke behandlingen af stofmisbrugere. Dertil vil jeg gerne indlede med at sige, at vi i SF ikke har ændret grundholdning til stofmisbrug og behandlingen af stofmisbrugere. Vi anser ikke stofmisbrug for at være en sygdom, der kan helbredes medicinsk, men for at være et livsmønster, der påvirker hele personens situation, fysisk, psykisk og socialt. Hvis behandling af en stofmisbruger skal lykkes, må der derfor sættes ind med behandlingsformer, der retter sig mod hele personens situation, altså en kombination af social, pædagogisk og medicinsk behandling.

Behandlingen i dag præges naturligvis i alvorlig grad af de almindelige misforhold i samfundet som f.eks. arbejdsløshed og manglende uddannelseskapacitet. Stofmisbrugers situation og behandlingens effektivitet er blevet stærkt forringet, fordi det er næsten umuligt at finde arbejde, og fordi det er enormt vanskeligt at få en tidligere stofmisbruger ind i uddannelsessystemet. Derfor er institutionernes opgave, nemlig en effektiv behandling, der opbygger et nyt socialt miljø for den tidligere stofmisbruger, meget kompliceret og krævende. Dertil kommer, at antallet af egentlige behandlingspladser ikke svarer til behovet. Med alle de nævnte pro-